

Hanne Reintoft: Der er talt i sommer, der er talt i dag, og der er talt i statsministerens redegørelse om, at de lønmodtagere, der rammes af ledighed, gennem arbejdsløshedsforsikringen må sikres en rimelig levestandard. Lad mig én gang til kraftigt understrege, at en rimelig levestandard for uforskyldt ledighed kun kan være den levestandard, pågældende havde før ledigheden; derfor må vi have sikret alle arbejdsløshedsforsikrede fuld dækning for indkomsttab.

Må jeg samtidig gøre opmærksom på, at der er tale om en fejlurdering, hvis man opfatter den øjeblikkelige ledighed som en strukturledighed. Der er simpelt hen tale om manglende beskæftigelse — en arbejdsløshed, der skyldes, at hjemmemarkedsforbruget er for lavt. Dette bør regeringen have i tankerne, når den allerede nu finder det hensigtsmæssigt at give arbejdsmarkedets parter gode råd med hensyn til overenskomstsituationen til foråret. Der er jo tradition for herhjemme, at samfundssindet udvises fra arbejderside; men det kan ikke nytte at fortsætte med påstanden om, at vort omkostningsniveau stiger på grund af lønforhøjelser. Det er ikke lønningernes størrelse, der giver anledning til vanskeligheder på eksportmarkedet, det er der tal nok, der viser; f. eks. kan der henvises til lønninger i byggefaget, der ganske klart er faldende i forhold til de samlede omkostninger.

Må jeg så understrege personligt, at opfordring til mådehold under ingen omstændigheder kan gælde på ét bestemt område, nemlig kvindernes ligeløn. Det vil ved den kommende overenskomstforhandling være et krav, der ikke længere må og kan sidde overhørigt; det må fastholdes med absolut konsekvens og uden nogen som helst gode råd.

Med henblik på forhandlingerne om tjenestemændenes stilling i tjenestemandskommissionen må jeg henlede opmærksomheden på, at der inden for tjenestemandsområdet er lavtlønsgrupper, der for længst skulle have haft deres lønninger reguleret både ved oprykning i lønklasser, der passer bedre til deres stillingers ansvar, og ved at lønnen i de lavere lønklasser gøres acceptabel. Disse grupperes forhold er ikke bragt i orden med henvisning til bl. a. den politiske helheds-

løsning, der indførte generelt lønstop, og siden med henvisning til nedsættelse af tjenestemandskommissionen i 1965. Det er nu over seks år siden, justeringer har fundet sted f. eks. for børne- og ungdomsforsorgens pædagogiske personale og mange andre store tjenestemandsområder. Må jeg henstille til lønningministeren, at dette forhold ændres snarest. Tålmodigheden er næppe længere særlig stor. Jeg kan f. eks. henvise til lederen i det sidste nummer af Socialpædagogen, hvor man direkte truer med aktion, hvis deres lavtlønsproblem ikke løses.

Det fremgår, at regeringen vil fremsætte forslag om forbedringer i dagpengeordningen i sygeforsikringen. En tilfredsstillende ordning er først opnået den dag, der gælder det samme som for arbejdsløsheden, hvor lønarbejderne har samme fulde dækning for indkomsttab under sygdom, som funktionærer og tjenestemænd for længst har sikret sig.

Må jeg på ny — jeg har gjort det mange gange, ved jeg godt — tale for, at de gifte kvinders uværdige socialretlige stilling rettes både på dette og andre områder. Den gifte kvinde må have en ordning, således at hun får sygedagpenge på lige fod med andre grupper. Hendes indtjening er lige så vigtig og dens bortfald lige så alvorlig i dagens familie som mandens. I det hele taget må vi kraftigt anmode om, at samtlige kvindediskriminerende forekomster i vor lovgivning fjernes, også med hensyn til kvindernes pensionsproblemer. Det ville være lidt absurd, hvis det lige netop ikke kunne ske i denne socialministers tid.

Folkepensionslovens revision skulle gerne have indeholdt et forslag om, at aldersgrænsen for at opnå pensionen sænkedes og adgangen til førtidspension lettedes. En sådan lettelse bør gælde for alle de befolkningsgrupper, der opfylder betingelserne; men lad mig sige, at de tanker, der har været fremme om en særlig førtidspensionsordning for en enkelt erhvervsgruppe, bør gennemanalyseres meget nøje, inden man går videre med de tanker. Det kunne jo være, at det bare var et uopfyldt revalideringsbehov.

Det skulle være unødigt at understrege; at flere befolkningsgrupper lever under socialt meget dårlige vilkår. Jeg tror overhovedet ikke, vi behøver at have hverken en lup eller et udvalg til at finde ud af, at der